

Dos Punts | Jordi Cervera Nogués | Actualitzat el 24/09/2021 a les 10:34

El vol d'Ícar

Ediciones Anómalas publica "El vuelo del Ícaro", de la fotògrafa Irene Zottola

La fotografia Irene Zottola | Cedida

Ediciones Anómalas, el projecte de Montse Puig i Israel Ariño, no enganya. Ja des del mateix nom indica que res del que trobarem serà normal, vulgar i pautat. Nascut l'any 2012, el segell es dedica a publicar llibres de fotografia que simbolitzen i representen projectes delicats, de bellesa subtil i sempre amb un missatge que captiva, que fa reflexionar.

Ètica i estètica que s'uneixen amb força. Un catàleg en progressió que supera els 40 títols i que acaba d'augmentar fa ben poc amb un altre llibre singular, *Ícaro*, de la fotografia Irene Zottola, el projecte guanyador de la cinquena edició del concurs fotogràfic Fotocanal 2020 que organitza la Comunitat de Madrid. Ícar és la representació mitològica més obvia i coneguda del desig de volar que sempre acompanyat als humans.

Unes ales fetes amb plomes unides amb cera que es desfà a mida que va perdent la por i que s'acosta al sol. Cau i mor, però, la part positiva d'aquesta història és que ha aconseguit volar, encara que sigui durant un temps efímer i a costa de la pròpia vida. La fascinació per volar és sempre una dicotomia radical i inevitable. El plaer i la mort, l'ascens i la caiguda i també, si anem més enllà de les obvies, té una lectura molt més profunda, més carregada de simbolismes que lliguen la necessitat de transcendir, de anar més enllà amb la realitat de viure enganxats a terra i, tal i com passa amb moltes de les activitats humanes, s'hi barregen elements que poden ser contraris, complementaris, delicats o aspres.

El desig de volar no és senzill, és radical, és extrem, va als límits i per això mateix no admet mitges tintes. Hi ha una component desesperada, un sentiment que va desgastant, que va fent forat i, fins i tot en la vida més terrenal, ens trobem aquesta metàfora, la de voler volar, encara que sigui en sentit figurat, cap a un punt concret, físic o imaginat i veure com el desgast de la realitat fa que ens precipitem directament a l'abisme, al buit. I el que fa aquí Irene Zottola amb les seves fotografies és, d'entrada no amagar-nos ni els perills ni els contrasentits de l'aventura però mostrar-nos que la idea, només la idea d'iniciar el vol, ja es pot convertir en pura poesia, sigui quin sigui el resultat final de la peripècia.

La seva proposta és, en essència, que pensar en volar ja és començar a volar i per això el llibre ens ofereix aquesta preciosa dicotomia que va més enllà de tot allò que les imatges fan evident, contraposant realitat i imaginació, tot allò que és real amb el que és oníric, vida i somni, en definitiva. Ella és educadora social, ha exposat a Madrid Barcelona i Marroc i l'any 2019 va guanyar la Beca del Màster de foto d'autor del Centre de Fotografia Contemporània i ara, amb aquest magnífic llibre d'Ediciones Anómalas, aconsegueix fonamentar encara més la seva carrera i tenir un document meravellós a l'hora de mostrar el seu treball.

I sí, és cert que les pàgines web fan una bona feina de difusió, però on hi hagi un llibre mimat i fabulosament editat com els que publiquen la Montse i l'Israel, em temo que no hi ha element digital que hi pugui competir per tot el que té de bellesa, de poètica, de fascinació, d'objecte càlid, un llibre màgic i meravellós que és un bàlsam per l'ànima i que produeix una sensació pràcticament igual al vol d'Ícar. Tenir-lo a les mans és volar, és deixar-nos agafar la mà per Irene Zottola i anar lluny, planejar, girar, fugir, deixar que el vent et toqui a la cara i et mogui les ales.

Ediciones Anómalas ens ensenya una vegada més a mirar-nos el món amb uns ulls més atents, movent-nos entre la realitat, el desig i els somnis, aportant una nova llum, una nova i fantàstica anomalia que, vuit anys després de la seva fundació, ja és una impecable manera de fer i de ser.